

(Van het hooge duin daalt de Admiraal de Ruiter, gevolgd door een matroos, neer. Een wandelstok in de hand. Zijn kleeding, schoon rijk, moet de blijken dragen in den kruitdamp te zijn geweest; de veëren op den hoed geknakt; de hoed zelven gedeukt. Aan het kostuum mag geen oranje zijn. Hij is van middelbare lengte, wel gezet, vlug, sterk. Zijn voorhoofd breed; zijn aanschijn blozend; zijn bruine oogen doordringend; hair en baard van nature bruin, hier en daar grijs. Dikke opstaande knevel; zijn voorkomen is deftig en hoog; streng, gemengd met vriendelijkheid. De matroos draagt 's Admiraals mantel.)

DE RUITER.

(niemant ziende) Gelukkig! Door niemand gezien — juist zoo als ik 't wou. (tot den matroos.) Maat, loop zoo gauw als je kunt naar het jacht terug en zeg den kaptein dat hij 't hier naar de haven boegseert. (op den mantel wijzend.) Sla me dien maar om! (de matroos met onderdanig saluut af). Als 't ouwtjen maar niet schrikt als ik zoo op eens voor haar sta! Hoe zal 'k haar vinden? (rond ziende) Alles hier als vroeger! Neen, 't ziet er netter uit... meer welvaart. (naar het duin ziende) Daar ben 'k wel eens afgeduikeld! (hij gaat zitten met den rug naar de gelagkamer.) Holla! is er iemand? een kroes dun bier!

SIEBERT.

(uit de gelagkamer.) Dadelijk, huisman! (hij brengt een kroes; zoodra hij den bezoeker ziet, schrikt hij zóó, dat hij den kroes zou hebben laten vallen indien de ander hem niet reeds gevat had.) Mijn... heer... Admiraal-Generaal, verexkuzeer... het respect... de eer... (hij snelt de straat in... roepend) Hier! allemaal hier naar toe! gauw gauw!

EVERT.

(naar buiten glurend.) Ja... waarachtig daar staat hij, die me kapot heeft gemaakt! (hij sluipt de taveern uit en nadert langzaam den Admiraal, die hem den rug houdt toegekeerd.)

DE RUITER.

(Siebert glimlachend naziende.) Die vriend is op 't oogenblik mijn ergste vijand. Hij gaat me den heelen boel bijeen schreeuwen. Maar vóór hem dat lukt kan ik al bij mijn oudtjen wezen. (Evert, kortjan in zijn rechter verborgen houdend, is hem zwaar hijgend nabij gekomen. De Ruiter bemerkt het en keert

«Maat, loop zoo gauw als je kunt naar 't jacht terug!»